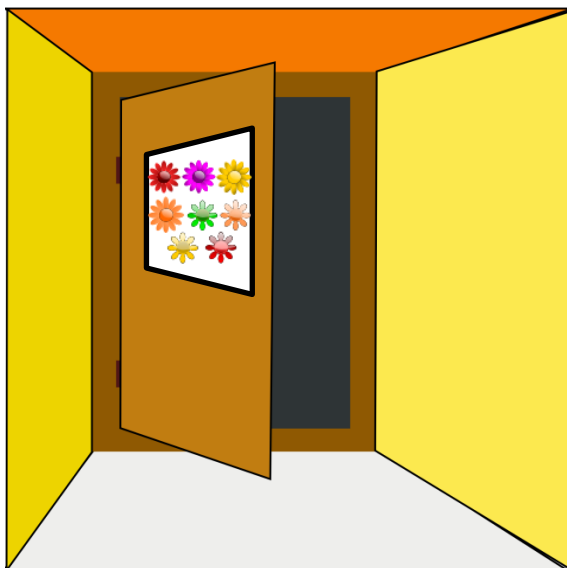

אני הולך לגן חדש. בגן החדש יש הרבה
דברים חדשים שאני לא מכיר.

ב"ה

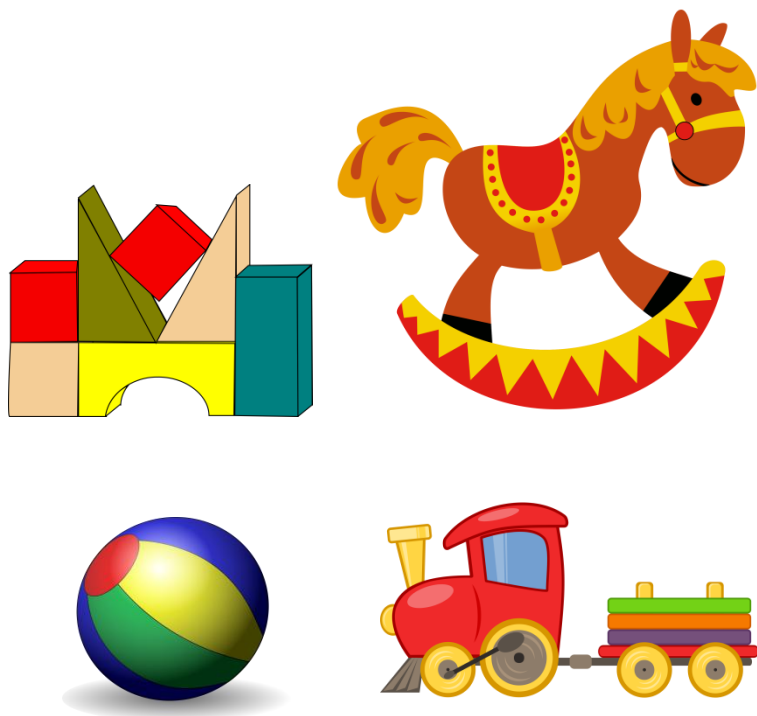
אני הולך לגן חדש

©nechamizak

תמונות מתוך: openclipart.org

הצעצועים ופינוט המשחקים לא דומים
למשחקים בגן הישן.

יש ילדים חדשים, ואני מתבייש לשחק
אתם. חלק מהם נראים גדולים וחזקים,
ולפעמים הם דוחפים אותי.

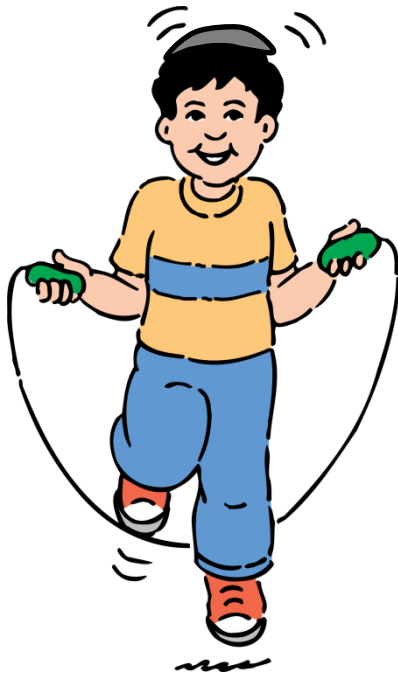
קשה לי לעשות את היצירות בגן החדש.
אני לא מצליח לגזור ישר במספריים, אני
לא יודע לצייר משולש, ואני גם יוצא
מהקווים כשאני צובע.

הגננת החדשה מדברת מהר ושרה שירים
שאני לא מכיר. היא מספרת המון
סיפורים במפגש, ולפעמים כבר אין לי
כוח לשבת ולהקשיב כל כך הרבה זמן.

אבל אימא הסבירה לי מה אני יכול
לעשות כשאני מרגיש שלא נוח לי. אני
יכול לגשת לילד שנראה הכי נחמד,
ולשאול: "אתה רוצה לשחק אתי?". אם
מישהו עושה לי משהו לא נעים, אני
מתרחק ואומר לו: "זה לא נעים לי".

בבוקר אני לא רוצה ללכת לגן. הכול
מפחיד אותי. אני רוצה להישאר בבית,
ואימא אומרת שהיא חייבת ללכת
לעבודה. היא לוקחת אותי לגן, נותנת לי
נשיקה ונעלמת. אני עצוב וקצת בוכה.

כשאני עושה יצירה כדאי לי להמשיך לעשות אותה, גם אם היא לא יוצאת כל כך יפה. כשאני לא מצליח לשחק במשחק חדש, כדאי לי לנסות עוד פעם. אימא אמרה לי שאם שעושים משהו אחד הרבה פעמים, בסוף לומדים לעשות אותו טוב.

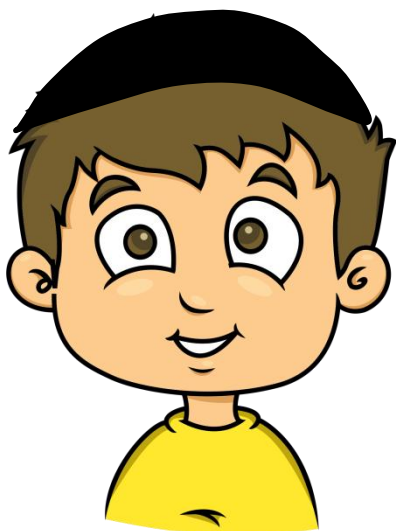

אם אני לא מבין את הגננת, אני יכול להרים אצבע ולהגיד לה: "לא הבנתי מה אמרת". אם אין לי כוח לשבת הרבה זמן במפגש, אני יכול לבקש לצאת לשתות.

לאט לאט אני אכיר את הגן עד שהוא
כבר לא יהיה כל כך חדש. אולי כשתיגמר
השנה אני לא ארצה להיפרד מהגן החדש,
כמו שלא רציתי להיפרד מהגן הישן.

-סוף-

אם אני מתגעגע לאימא, אני יכול לעצום
עיניים ולדמיין בראש כאילו היא נמצאת
לידי ונותנת לי עוד נשיקה. אני יודע
שבסוף היום היא תבוא לקחת אותי.

